ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **Play games a.s.**, IČO 24773255
sídlem V Holešovičkách 1443/4, 180 00 Praha 8
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Rabou
sídlem Rýmařovská 561, 199 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného z 16. 6. 2025, čj. 14202/25/5200-10421-712995, a z 30. 6. 2025, čj. 17258/25/5200-10421-712995,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění
I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabýval emisí tzv. korunových dluhopisů, a to otázkou daňové uznatelnosti úrokových nákladů z takových dluhopisů. Konkrétně jde o daň z příjmů

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

právnických osob za zdaňovací období let 2014 a 2015. Žalobkyně a žalovaný se spoří o to, zda obchodní transakce a jednání spojené s emisí měly racionální ekonomický základ, nebo zda se jednalo o zneužití práva (neoprávněné získání daňové výhody).

2. Specializovaný finanční úřad (správce daně) zaslal žalobkyni v roce 2019 a 2020 celkem tři výzvy k poskytnutí informací a listin. V rámci vyhledávací činnosti ověřoval mimo jiné i emisi dluhopisů SOLANERA 2012 z roku 2012. S ohledem na zjištěné okolnosti pak zahájil u žalobkyně daňovou kontrolu stran daňových povinností (dnes již zaniklého) daňového subjektu SOLANERA s.r.o. (Solanera), emitenta dluhopisů SOLANERA 2012. Dne 1. 10. 2016 se žalobkyně (Play games) fúzí sloučila se Solanera. V důsledku toho Solanera zanikla a její jmění přešlo na nástupnickou společnost, tedy na žalobkyni. Daňovou kontrolu tudíž správce daně vedl se žalobkyní, ale ohledně původních daňových povinností Solanera.

3. Na základě zprávy o daňové kontrole správce daně doměřil daň za zdaňovací období 2014 a 2015. Ohledně **zdaňovacího období 2014** zjistil, že Solanera v roce 2014 snížila základ daně o nákladové úroky ve výši 6 mil. Kč související s emisí dluhopisů SOLANERA 2012. Tyto dluhopisy emitovala už v roce 2012, ale až 3. 2. 2014 je upsal pan Žejdl. Správce daně shledal, že ačkoliv částku 616 667 Kč žalobkyně uplatnila jako náklad související s výplatou úroků z dluhopisů, s emisí dluhopisů nesouvisely, jelikož se mělo jednat o úrokové náklady za výnosová období před samotným úpisem dluhopisů. Tuto částku tedy nepovažoval ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (zákon o daních z příjmů), za náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Částka 5 383 333 Kč sice formálně odpovídala daňově uznatelnému nákladu, ale správce daně zjistil, že zainteresované osoby uměle vytvořily podmínky, aby Solanera mohla uplatnit tyto náklady. Správce daně pak pro zneužití práva tuto částku vyloučil z daňově uznatelných nákladů. Dodatečným platebním výměrem z 10. 4. 2024, čj. 73953/24/4230-23792-711792, doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za rok 2014 ve výši 1 139 050 Kč. Zároveň podle § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (daňový řád), zrušil daňovou ztrátu 4 835 Kč a podle § 251 odst. 3 téhož zákona jí uložil penále 227 859 Kč.

4. Ohledně **zdaňovacího období 2015** dospěl správce daně k obdobnému závěru jako u předchozího zdaňovacího období, pouze s tím rozdílem, že snížení základu daně o nákladové úroky související s emisí dluhopisů SOLANERA 2012 seznal v celé výši 6 mil. Kč jako účelové pro zneužití práva. Dne 10. 4. 2024 tak vydal platební výměr čj. 73984/24/4230-23792-711792, doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za rok 2015 ve výši 1 140 760 Kč a podle § 251 odst. 3 daňového řádu uložil penále 228 152 Kč.

5. Proti oběma platebním výměrům se žalobkyně odvolala. Žalovaný v záhlaví uvedenými rozhodnutími (napadená rozhodnutí) obě odvolání zamítl a potvrdil platební výměry. Žalobkyně proti napadeným rozhodnutím podala žaloby. Žalobu proti rozhodnutí z 30. 6. 2025 týkající se zdaňovacího období roku 2015 vedl soud pod sp. zn. 11 Af 20/2025. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vedené pod sp. zn. 11 Af 20/2025 navrhl spojení obou věcí vedených u zdejšího soudu, neboť spolu skutkově i právně souvisí, s tím, že k věci 18 Af 9/2025 předložil i společný správní spis. Podstata obou věcí je skutečně totožná, ostatně ve věci probíhala jediná daňová kontrola. Shodná je i žalobní argumentace. Jelikož věci spolu skutkově i právně souvisí (liší se jen zdaňovací období), soud usnesením z 8. 1. 2026 řízení

spojil ke společnému projednání a rozhodnutí [§ 39 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)].

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Dle žalobkyně správce daně nezákonně zopakoval daňovou kontrolu ve věci daně z příjmů právnických osob za rok 2014 a 2015. Předcházející vyhledávací činnost v letech 2019 a 2020 překročila meze § 78 daňového řádu a fakticky nahradila daňovou kontrolu. Správce daně podle žalobkyně v rámci vyhledávací činnosti vyžadoval rozsáhlé informace, účetní doklady i ekonomická vysvětlení k emisi dluhopisů SOLANERA 2012. Dle žalobkyně prováděl „skrytou" daňovou kontrolu. Vyhledávací činnost prováděl déle než 33 měsíců a zahrnoval do ní i skutková zjištění týkající se zdaňovacích období 2014 a 2015, která následně převzal do řízení, v nichž doměřil nyní spornou daň.

7. Dle žalobkyně daňové orgány neunesly důkazní břemeno ohledně závěru o zneužití práva podle § 8 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný nepředložil důkazy o naplnění objektivní ani subjektivní stránky zneužití práva, jak požaduje judikatura Soudního dvora Evropské unie (SDEU) a judikatura Nejvyššího správního soudu (NSS). Daňové orgány prý nevzaly v potaz ekonomické důvody emise dluhopisů SOLANERA 2012. Solanera za ně chtěla zakoupit nemovitost. Z koupě sešlo, ale prostředky získanými díky emisi dluhopisů financovala uhrazení kauce pro uzavření nájemních smluv se společností QUEENS GAMES a. s. (Queens Games) v roce 2014. Žalobkyně tak doložila racionální ekonomické důvody pro emisi dluhopisů.

8. Záměr zakoupit nemovitost z peněz získaných prostřednictvím emise dluhopisů potvrdila i paní Hečková (*pozn. soudu*: bývalá jednatelka Solanera). Ta sice uvedla, že případnou koupi nemovitosti chtěla v první řadě hradit z bankovního úvěru, avšak právě ze spojení v první řadě lze dovodit, že zvažovala i další možnosti financování. Žalovaný nedostatečně zohlednil, že se dotazoval na deset let staré skutečnosti. Je tedy logické, že si svědkyně nevybavila vše přesně. Za logické považovala žalobkyně i to, že Solanera nepožadovala jistotu za podnájem od žalobkyně, byť sama ji musela uhradit. Solanera usilovala o smluvní vztah s žalobkyní a společností POWER, a.s. (Power). S ohledem na jednání o uzavření tohoto smluvního vztahu, které vyžadovalo určitý čas, uzavřela smlouvu o podnájmu nebytových prostor se žalobkyní (většinou pouze na období jednoho roku). Proto Solanera nepožadovala jistotu za podnájem. Cenu za podnájem však stanovila tak, aby reflektovala její nákladové zatížení spočívající nejen v samotném placení nájemného/podnájemného, ale rovněž v nutnosti dluhového financování poskytnutých jistot.

9. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že Solanera zneužila právo. Pokud by tomu tak opravdu bylo, měl žalovaný zkoumat situaci, jaká by existovala v případě neexistence plnění představujících toto zneužití. Jinými slovy, jestliže dle žalovaného žalobkyně díky emisi dluhopisů Solanera dosahovala zdanitelných příjmů z podnájmu, měl toto zjištění zohlednit i při stanovení základu daně, tzn. vyloučit příjmy z těchto podnájmů.

10. Ve vyjádřeních žalovaný navrhl, aby soud žaloby zamítl. Nesouhlasil s tím, že by správce daně provedl opakovanou daňovou kontrolu. Vyhledávací činnost, v rámci které zaslal žalobkyni tři výzvy, se týkala zdaňovacích období od 1. 10. 2016 do 31. 12. 2017. Ve výzvách sice okrajově položil i dotazy týkající se emise a úpisu dluhopisů SOLANERA 2012, avšak

to pouze proto, že tato emise měla vliv na pozdější daňové povinnosti žalobkyně, a ne dřívější daňové povinnosti Solanera.

11. Daňové orgány dostatečně popsaly objektivní i subjektivní prvky zneužití práva. Dle nich propojené osoby při transakci související s korunovými dluhopisy vytvořily umělé, nestandardní podmínky. Účelem jejich jednání bylo především získat neoprávněné výhody spočívající v odečtení nákladových úroků souvisejících s emisí dluhopisů SOLANERA 2012 od základu daně a také v získání nezdaněných příjmů pro vlastníka dluhopisů, a to v podobě výnosových úroků z dluhopisů dle § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů.

12. Žalovaný nesouhlasil s tím, že při stanovení základu daně měl vyloučit příjmy z podnájmu. Solanera splnila formální podmínky daňové účinnosti úroků z dluhopisů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a výnosy z podnájmu zůstaly nesporné. Solanera však sloužila pouze jako účelový mezičlánek mezi společnostmi Queens Games a žalobkyní. Jejím skutečným úkolem bylo vytvořit zdánlivou vazbu mezi náklady a výnosy a zajistit daňovou výhodu – snížení základu daně z příjmů právnických osob o úroky z korunových dluhopisů a přesměrování výnosových úroků k majiteli dluhopisů. Přestože transakce splnila formální podmínky zákona, neplnila jeho účel. Ke zneužití daňového práva došlo při uplatnění úroků z korunových dluhopisů jako daňového nákladu, a proto je správce daně z nákladů vyřadil. Tím odstranil neoprávněnou daňovou výhodu Solanera. U příjmů z podnájmu neexistoval důvod k jejich vyloučení.

III. Posouzení věci

13. Žaloby jsou včasné, podala je osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

14. O věcech soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup konkludentně či výslovně akceptovali (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Žalobkyně nenavrhla provedení nových důkazů, pouze odkazovala na důkazy obsažené ve správním spise. Správním spisem, včetně všech listin v něm založených, se nedokazuje. Soud ze správních spisů vychází.

15. Obě napadená rozhodnutí mají stejný skutkový i právní základ. Sdílejí rozhodné otázky i techniku odůvodnění. Stejně tak jsou takřka totožné i žaloby, jimiž je zpochybnila žalobkyně. Již jen proto soud dále nebude rozlišovat mezi prvním napadeným rozhodnutím, které se týkalo zdaňovacího období 2014, a druhým, v němž žalovaný řešil zdaňovací období 2015. Níže uvedené pasáže odůvodnění tohoto rozsudku se shodně týkají obou napadených rozhodnutí.

16. Napadená rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná. Podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami napadená rozhodnutí netrpí.

Námitka opakované daňové kontroly

17. Správce daně u žalobkyně provedl vyhledávací činnost, kterou upravuje § 78 daňového řádu. Dle tohoto ustanovení

> (1) Správce daně vyhledává důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťuje plnění jejich povinností při správě daní před zahájením řízení i v jeho průběhu.
>
> (2) Vyhledávací činnost provádí správce daně i bez součinnosti s daňovým subjektem.
>
> (3) V rámci vyhledávací činnosti správce daně a) ověřuje úplnost evidence či registrace daňových subjektů, b) zjišťuje údaje týkající se příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně, c) shromažďuje a zpracovává informace a využívá informační systémy v rozsahu podle § 9 odst. 3, d) opatřuje nezbytná vysvětlení, e) provádí místní šetření.

18. Judikatura NSS vymezuje vyhledávací činnost a daňovou kontrolu následujícím způsobem. Hodlá-li správce daně komplexně prověřovat skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení konkrétní daně (či její vybrané části), musí zvolit takový postup při správě daní, který mu umožňuje provádět dokazování (srov. § 92 odst. 2 daňového řádu). Tedy nejen označení a obstarání pramene důkazu (věci či osoby), z něhož čerpá určitý poznatek, ale i jeho provedení a následné hodnocení. Provádění dokazování přitom daňový řád předvídá pouze v případě daňové kontroly a postupu k odstranění pochybností (rozsudky NSS z 16. 8. 2018, čj. 1 Afs 300/2017-26, a z 24. 9. 2020, čj. 7 Afs 63/2019-31, *Západočeská univerzita v Plzni*). Právě proto, že daňová kontrola představuje kvalitativně intenzivnější zásah do práv daňového subjektu než vyhledávací činnost, obsahuje na druhé straně řadu ustanovení, která v rámci tohoto postupu garantují daňovým subjektům určitá práva. Daňová kontrola se zahajuje formalizovaným úkonem správce daně vůči daňovému subjektu (§ 87 daňového řádu), s výsledkem kontroly musí správce daně daňový subjekt předepsaným způsobem seznámit a umožnit mu se ke zjištěním správce daně vyjádřit (§ 88 daňového řádu), daňovou kontrolu lze opakovat pouze ze zákonem stanovených důvodů (§ 85 odst. 5 daňového řádu), další práva daňového subjektu v průběhu daňové kontroly jsou zakotvena v § 86 odst. 2 daňového řádu. Naopak vyhledávací činnost nemá takovýto přísný právní rámec (obdobně rozsudek NSS z 31. 5. 2017, čj. 4 Afs 14/2017-36, č. 3604/2017 Sb. NSS, *ECOPLAST*, bod 19).

19. Oproti tomu je účelem vyhledávací činnosti pouhé zjišťování a sběr podkladových informací, resp. „mapování terénu“. Správce daně v rámci vyhledávací činnosti stanoveným způsobem „ohledává terén“ a z vlastní iniciativy vyhledává a opatřuje předběžné či podkladové informace, které potom může zařadit do procesu dokazování v daňovém řízení. Při vyhledávací činnosti však nedochází k vlastnímu hodnocení a případnému osvědčení získaných důkazních prostředků jako důkazů o skutkovém stavu. Nelze při ní proto zjišťovat a ověřovat správnost stanovení daňové povinnosti daňového subjektu. Pokud by správce daně v rámci vyhledávací činnosti namísto pouhého zjišťování podkladových informací a „mapování terénu“ prováděl i zjišťování a ověřování správnosti stanovení daňové povinnosti (celé či jen její části), překročil by zákonem stanovené meze vyhledávací činnosti a místního šetření (rozsudky 4 Afs 14/2017, *ECOPLAST*, a z 2. 7. 2020, čj. 7 Afs 390/2019-

44, *Jansen Display*, bod 35, k povaze a rozsahu činnosti správce daně při daňové kontrole viz také rozsudek NSS z 15. 3. 2022, čj. 7 Afs 39/2020-29, *JUSDA Europe*). Vždy je tak třeba zkoumat konkrétní správcem daně učiněné úkony, tedy zda již nezačal prověřovat a hodnotit konkrétní daňovou povinnost daňového subjektu (srov. rozsudek NSS z 21. 9. 2023, čj. 6 Afs 59/2023-52, *JIP východočeská*).

20. Dle žalobkyně správce daně zaměřil svou vyhledávací činnost během let 2019 až 2020 na prověření transakcí spojených s emisí dluhopisů SOLANERA 2012. Správce daně si v rámci této činnosti opakovaně vyžádal rozsáhlé množství dokumentů a informací, a to prostřednictvím tří výzev z 18. 6. 2019, 12. 11. 2019 a 22. 4. 2020. Žalobkyně na výzvy reagovala a předložila řadu dokumentů včetně emisních podmínek dluhopisů, účetních zápisů z roku 2014, bankovních výpisů z roku 2014, seznamu vlastníků dluhopisů od zahájení emise, výpočtů úroků či evidence dluhopisů vedené Centrálním depozitářem cenných papírů. Současně poskytla i vysvětlení ekonomických důvodů emise dluhopisů a fúze společností.

21. Dle žalobkyně není pravda, jak tvrdil žalovaný, že vyhledávací činnost směřovala k ověření daňové povinnosti žalobkyně za období 1. 10. 2016 až 31. 12. 2017. Správce daně si vyžádal nejen dokumenty vztahující se k pozdějším obdobím, ale i podklady a vysvětlení přímo související se vznikem dluhopisů, úpisem v roce 2014, úhradou ceny dluhopisů, ekonomickými důvody jejich emise a rovněž s ekonomickými motivy pozdější fúze.

22. Soud shledal, že vyhledávací činnost z let 2019 a 2020 nepředstavovala skrytou daňovou kontrolu. Již jen proto daňová kontrola zahájená 11. 4. 2022 nemohla být opakovanou daňovou kontrolou. Předně, jak správně tvrdil žalovaný, výzvy správce daně v rámci vyhledávací činnosti (která dle žalobkyně byla skrytou daňovou kontrolou) se týkaly zdaňovacích období 1. 10. 2016 až 31. 12. 2017. Tyto výzvy sice obsahovaly i dotazy, které směřovaly k událostem z roku 2014, nicméně vždy se jednalo o takové otázky, které se vztahovaly toliko k daňovým tvrzením žalobkyně stran zdaňovacích období 1. 10. 2016 až 31. 12. 2017. Jestliže se žalobkyně po fúzi společností stala právním nástupcem Solanera, *de facto* převzala i „daňovou historii“ Solanera. To pak ovlivnilo její daňová tvrzení. Musela počítat i s tím, že s ohledem na tato daňová tvrzení mohou dotazy správce daně směřovat i na vlastní aktivity Solanera, které se pak promítly do daňových tvrzení žalobkyně jako jejího nástupce. Daňová kontrola nemohla být opakovanou daňovou kontrolou již z toho důvodu, že se týkala jiného daňového období než předchozí vyhledávací činnost, která se vztahovala k daňově relevantním aktivitám žalobkyně, a ne k vlastním aktivitám „původní“ Solanera.

23. Dotazy týkající se úpisu dluhopisů SOLANERA 2012, a nepřímo tedy zdaňovacích období 2014 a 2015, tvořily jen malou část dotazů z tří shora uvedených výzev. Když pak správce daně zahájil u žalobkyně daňovou kontrolu právě s odkazem na odpovědi žalobkyně na výzvy, nepostupoval v rozporu s daňovými předpisy. To vyplývá z § 93 odst. 1 a 2 daňového řádu, který stanoví:

> (1) Jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

> (2) Za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.

24. Soud pak pouze nad rámec nutného uvádí, že vyhledávací činnost správce daně nedosahovala ani takové intenzity, aby ji mohl považovat za skrytou daňovou kontrolu. Překročení mezí vyhledávací činnosti v kvalitativně odlišných situacích, např. pokud správce daně vyzval daňový subjekt k vydání účetnictví a evidence pro daňové účely za určité období (rozsudek 4 Afs 14/2017, *ECOPLAST*, bod 17). Překročení shledal NSS také za situace, v níž správce daně provedl několikahodinové místní šetření, kterého se účastnilo vícero zástupců daňového subjektu, jenž poskytli vysvětlení, správce daně neprováděl pouze studium dokladů na místě, ale převzal kopie některých dokumentů a ty si z místního šetření odnesl, a i po místním šetření daňový subjekt rozsáhle poskytoval správci daně další podklady (rozsudek NSS z 1. 3. 2022, čj. 7 Afs 231/2021-31, *Showdown Displays Europe*, bod 31, či s ním tandemový rozsudek 7 Afs 390/2019, *Jansen Display*).

25. Vyhledávací činnost správce daně v posuzovaném případě nedosahovala takové kvality ani intenzity, jako byla ta ve výše uvedených případech. Ze tří výzev správce daně vyplývá, že dotazy směřovaly k emisi dluhopisů (a to nejen SOLANERA 2012), k daňovým souvislostem spojeným s těmito emisemi, popřípadě ke skutkovým okolnostem navázaným na tvrzení žalobkyně (zda došlo ke koupi nemovitosti), a na fúzi společností. Přestože správce daně požadoval poměrně rozsáhlý objem informací, nelze tento postup intenzitou srovnat s požadavkem na předložení kompletního účetnictví, popřípadě s několika hodinovým místním šetřením a odnášením kopií dokumentů od daňového subjektu. Postup daňových orgánů tak stále lze podřadit pod „pouhé" mapování terénu a zjišťování informací, které slouží k posouzení otázky, jestli u daňového subjektu zahájit daňovou kontrolu.

26. Závěry soudu stran toho, že správce daně neprovedl skrytou daňovou kontrolu, nezviklaly ani odkazy žalobkyně na judikaturu. Žalobkyně citovala ze soudem již zmíněného rozsudku 7 Afs 390/2019, *Jansen Display*. Z něj pak vyplývá, že „*i v případě vyžádání menšího množství podkladů (než celého účetnictví) a kontrolování menšího rozsahu okolností (než jen všech aspektů daňové povinnosti) může za splnění podmínek akcentovaných rozsudkem sp. zn. 4 Afs 14/2017 (a zprostředkovaně rozsudkem sp. zn. 1 Afs 70/2004) dojít k překročení mezí vyhledávací činnosti a místního šetření*". Soud tento závěr nezpochybňuje, ostatně sám odkázal na tandemový rozsudek 7 Afs 231/2021, *Showdown Displays Europe*, v němž NSS zjistil překročení limitů vyhledávací činnosti, přestože správce daně nepožadoval kompletní účetnictví. Na tento rozsudek odkázala i žalobkyně s tím, že připodobnila intenzitu vyhledávací činnosti v nyní posuzovaném případě k postupu správce daně v případech přezkoumávaných rozsudky 7 Afs 390/2019 a 7 Afs 231/2021.

27. Žalobkyně nemá pravdu. Nepožaduje-li správce daně tak rozsáhlé dokládání informací, jako je například kompletní účetnictví za určité zdaňovací období, musí existovat jiný intenzivní zásah, kterým správce daně nepřiměřeně zasáhne (v rámci vyhledávací činnosti) do práva na informační sebeurčení daňového subjektu. Konkrétně například místním šetřením (které soud popsal výše) jako v rozsudku 7 Afs 231/2021, *Showdown Displays Europe*. V posuzovaném případě soud žádný takový intenzivní zásah nehledal. Ostatně i NSS v rozsudku 7 Afs 231/2021, bodu 38, zdůraznil, že jeho závěry se týkají pouze „*nynější (vysoce*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

atypické) skutkové situace založené mj. na vztahu mezi množstvím vyžádaných a převzatých dokladů a rozsahem kontrolované oblasti daňové povinnosti stěžovatelky“, a dále, že jeho „*závěry proto nelze generalizovat a aplikovat na veškeré daňové kontroly zahájené po provedeném místním šetření, resp. na další jiné (skutkově odlišné) situace*“.

28. V rozporu s právě uvedenými závěry pak nejsou ani závěry rozsudku z 27. 11. 2023, čj. 11 A 58/2022-79, který zdejší soud vydal v návaznosti na rozsudek NSS z 24. 10. 2023, čj. 2 Afs 170/2023-30, *Play games*, a který se týkal téže žalobkyně a kontroly emitovaných dluhopisů (jiných než dluhopisů SOLANERA 2012). V rozsudku 2 Afs 170/2023 NSS shledal, že správce daně překročil meze vyhledávací činnosti. Tento závěr NSS je ovšem třeba zasadit do kontextu jím posuzované situace, tedy že správce daně provedl u žalobkyně místní šetření, které trvalo tři a půl hodiny, při šetření kladl řadu otázek a odnesl kopie řady dokumentů, mimo jiné výpisy z účtů, smlouvy o upsání dluhopisů, přehledy vyplacených úroků, emisní podmínky a další dokumenty. I po provedení místního šetření žalobkyně poskytla správci daně řadu dalších podkladů (přesnější popis rozsahu činnosti správce daně v rozsudku 11 A 58/2022, bod 27, skutkově odpovídal spíše popisu postupu správce daně v rozsudku 7 Afs 231/2021, *Showdown Displays Europe*). V nyní posuzovaném případě správce daně nepostupoval vůči žalobkyni takto razantně. Dlužno přitom zopakovat, že vyhledávací činnost zaměřil na vlastní podnikatelskou činnost žalobkyně za jiná zdaňovací období, a tedy ne přímo na daňově relevantní aktivity společnosti Solanera v letech 2014 a 2015.

Obecně k důkaznímu břemenu a zneužití práva

29. Pro posuzovaný případ je zásadním § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Ten totiž vymezuje, které výdaje jsou daňově uznatelné. Konkrétně stanoví, že výdaje (náklady)

> vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny.

30. Pro úrokové příjmy z dluhopisů se do 31. 12. 2012 základ daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně stanovil samostatně za jednotlivý cenný papír, a to i v případě držby cenných papírů stejného druhu od jednoho emitenta (§ 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů). Základ daně se nesnižoval o nezdanitelnou část základu daně a zaokrouhloval se na celé koruny dolů. Srážková daň se rovněž zaokrouhlovala na celé koruny dolů. Díky takto provedené emisi dluhopisů měl jejich emitent zajištěno cizí financování svého podnikání a zároveň s tím mohl uplatnit úrokový náklad, kterým si snížil základ daně z příjmů. Pro upisovatele pak představoval úpis dluhopisů daňovou optimalizaci. Jeho úrokový příjem nepodléhal dani z příjmů, a to bez ohledu na jeho celkovou výši.

31. Institut zneužití práva daňovými orgány je pak určitou *záchrannou brzdou* v případech, v nichž jinak perfektní transakce zdánlivě splňující podmínku § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů postrádají ekonomický smysl, resp. jejich dominantním účelem je získání neoprávněného daňového zvýhodnění (optimalizace). Dle § 8 odst. 4 daňového řádu ve znění od 1. 4. 2019 se nepřihlíží k právnímu jednání a jiným skutečnostem významným pro správu daní, pokud je jejich převažujícím účelem *získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu*. Po účinnosti novely daňového řádu (zákon č. 80/2019 Sb.) je

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zneužití práva obecným instrumentem správy daní. Do konce března 2019 se zákaz zneužití práva v daňovém právu realizoval jako obecný právní princip (např. usnesení Ústavního soudu z 31. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06, nebo z 6. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 2714/07). Soud předesílá, že účelem konkrétního jednání daňového subjektu nemusí být jen a pouze získání neoprávněné daňové výhody. K tomu, aby daňové orgány konstatovaly zneužití práva, postačí, je-li jeho převažujícím účelem.

32. S ohledem na podstatu žalobních námitek je stěžejní, jak se zneužití práva prokazuje. V obecné rovině je podstatné, že dle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 písm. f) daňového řádu pak platí, že správce daně prokazuje skutečnosti rozhodné pro posouzení účelu právního jednání a jiných skutečností rozhodných pro správu daní, jejichž převažujícím účelem je získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu. Dle § 8 odst. 1 daňového řádu platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

33. Pokud však správce daně tvrdí, že daňový subjekt zneužil právo, tíží důkazní břemeno správce daně [§ 92 odst. 5 písm. f) daňového řádu]. Aby byla taková skutečnost prokázána, nevyžaduje se absolutní jistota, ale postačí prokázat dostatečnou míru pravděpodobnosti. Ta bude zpravidla naplněna, pokud bude možné z provedených důkazů učinit daný závěr bez vážných pochybností (srov. rozsudek NSS z 16. 1. 2020, čj. 8 Afs 23/2018-37, bod 39).

34. Vztaženo na nynější případ, správce daně byl povinen posoudit každou okolnost individuálně a věc také komplexně, aby mohl uzavřít, že žalobkyní prezentované účely emise dluhopisů nebyly natolik pravděpodobné, aby převážily nad neoprávněným získáním daňové výhody. Pokud správce daně za pomoci jím označených podkladů poukáže na zneužití práva, je pak na daňovém subjektu, aby dílčí transakce vysvětlil a vyvrátil tento závěr správce daně (srov. rozsudky NSS z 22. 3. 2023, čj. 4 Afs 109/2022-32, *De-Wood*, bod 29, či z 29. 6. 2023, čj. 4 Afs 197/2022-117, *R.T. reality*, bod 43). Důkazy je přitom nutno posuzovat jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti (§ 8 odst. 1 daňového řádu). K rozložení důkazního břemene srov. také rozsudky NSS z 23. 7. 2024, čj. 10 Afs 16/2023-78, *FPPV*, body 74 a 75, nebo z 25. 6. 2024, čj. 8 Afs 246/2022-61, *Teleplan Prague*, bod 12.

35. Z hlediska teoretických východisek posuzovaného případu, a i s ohledem na již zmíněné rozložení důkazního břemena, soud ještě podotýká, že daňové orgány mohou konstatovat, že daňový subjekt zneužil právo, pokud zjistí, že jeho jednání splňuje dvě kumulativní podmínky, a to sice

    a. svým postupem daňový subjekt formálně splnil podmínky zákona o daních z příjmů, ale nenaplnil jeho účel (objektivní prvek) a zároveň

    b. hlavním (resp. dnes dle § 8 odst. 4 daňového řádu již jen převažujícím) účelem jednání daňového subjektu bylo získat daňovou výhodu prostřednictvím uměle vytvořených podmínek (subjektivní prvek; k tomu rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, čj. 6 Afs 376/2018-46, *ZexeZ kapitálová*, bod 33 a násl.).

    S oběma podmínkami pracoval také velký senát SDEU v rozsudku z 26. 2. 2019 ve spojených věcech C-116/16 a C-117/16, *T Danmark a Y Denmark Aps*, v němž mj. uvedl, že „*k*

prokázání zneužití práva se vyžaduje jednak souhrn objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného touto právní úpravou, a jednak naplnění subjektivního znaku, který spočívá v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy tím, že jsou uměle vytvořeny podmínky vyžadované pro její získání“ (bod 114 cit. rozsudku). V tomto ohledu je třeba zdůraznit poslední judikaturní vývoj, dle nějž v případě přímých daní při zkoumání naplnění obou těchto prvků dochází k jejich určitému propojení, resp. překryvu (např. rozsudek NSS čj. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, *K-T-V Domeana*, body 30 a 39, a navazující judikatura; např. rozsudek NSS z 10. 11. 2025, čj. 22 Afs 137/2025-79, *LL HOLDING*, bod 35, či zcela recentní rozsudek NSS z 2. 3. 2026, čj. 5 Afs 170/2025-60, *NIVOVIA*, bod 36). Jinými slovy zelený strom právní praxe ve své komplexnosti nemusí vždy nutně odpovídat šedé teorii právní doktríny. Obě kritéria se mohou v reálném životě prolínat. Tak je tomu i v posuzovaném případě. Prolíná se také žalobní argumentace k oběma těmto kritériím, soud tedy objektivní a subjektivní kritéria striktně neodděloval. Posuzoval je ve vzájemném kontextu.

36. V souvislosti s emisemi korunových dluhopisů a tím, co se v jejich případě rozumí zneužitím práva, je třeba také zdůraznit, že emise dluhopisů bezesporu představuje legitimní nástroj financování aktivit daňového subjektu. Pokud však emise dluhopisů postrádá ekonomický smysl a jejím hlavním cílem je využít podmínek zaokrouhlení srážkové daně, není naplněn účel předpokládaný právními předpisy. Zaokrouhlovací pravidlo podle § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2012 a s ním související daňová výhoda v podobě nulové daně z příjmů přímo podmiňovaly naplnění účelu emise dluhopisů (rozsudek NSS z 9. 8. 2023, čj. 4 Afs 231/2022-40, *KOH-I-NOOR HARDTMUTH*, bod 56). Ani formální splnění příslušných podmínek ještě automaticky nezakládá nárok na daňové zvýhodnění, pokud splnění podmínek bylo dosaženo postupem zjevně se příčícím účelu daného ustanovení (srov. rozsudek 6 Afs 376/2018, *ZexeZ kapitálová*, bod 36). S ohledem na korektiv zákazu zneužití práva proto nelze přiznat ochranu jednání, jež spočívá pouze v umělém nastolení podmínek, které toliko ve formální rovině naplňují dikci zákona. U korunových dluhopisů je pak třeba dbát na skutečné naplnění podmínek § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2012 a oprávněnost souvisejícího výpočtu nulové daně (rozsudek 4 Afs 231/2022, *KOH-I-NOOR HARDTMUTH,* bod 57).

Solanera zneužila daňové právo

37. Pro lepší uchopení kontextu případu soud nejdříve shrne relevantní skutková východiska. Společnost Solanera vznikla 17. 12. 2012. Žalobkyně k výzvám správce daně předložila rezervační smlouvu z 17. 12. 2012 na koupi budovy a pozemků v katastrálním území Libeň, obec Praha, kterou uzavřela Solanera s tehdejším vlastníkem nemovitosti. Dle této smlouvy měla Solanera do 31. 12. 2012 prokázat, že disponuje dostatečnými finančními prostředky na úhradu kupní ceny 50 mil. Kč, jinak rezervační smlouva na koupi nemovitosti zaniká. Z katastru nemovitostí správce daně zjistil, že žalobkyně navzdory podpisu rezervační smlouvy nakonec tuto nemovitost nepořídila. To následně potvrdila i žalobkyně. Potvrzovala to ostatně i nulová hodnota dlouhodobého majetku vykázaného v rozvaze Solanera sestavené k 31. 12. 2014 a 31. 12. 2015. Za účelem shromáždění finančních prostředků pro rezervační smlouvu Solanera emitovala 28. 12. 2012 dluhopisy SOLANERA 2012 ve jmenovité hodnotě jednotlivého dluhopisu ve výši 1 Kč při jejich celkové jmenovité
Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

hodnotě 50 mil. Kč. Emisní lhůtu pro upisování dluhopisů Solanera stanovila v délce tří let ode dne emise.

38. Dluhopisy SOLANERA 2012 pak 3. 2. 2014 upsal pan Žejdl. Společnost Solanera zaúčtovala 3. 2. 2014 pohledávku z upsaných dluhopisů vůči panu Žejdlovi v částce 50 mil. Kč. Pohledávku pan Žejdl uhradil v plné výši bankovním převodem 4. 2. 2014 na účet Solanera. Před úpisem dluhopisů SOLANERA 2012 (na začátku roku 2014) uzavřela Solanera se společností Queens Games smlouvy o pronájmu/podnájmu nebytových prostor. Společnost Queens Games si vyjma tří vlastních nebytových prostor sama podnajímala nebytové prostory od společnosti QUEENS GAMES EU s.r.o. (Queens Games EU). Na základě smluvního ujednání složila Solanera jistotu za pronajaté/podnajaté nebytové prostory v celkové výši 50,4 mil. Kč. Za společnost Queens Games jednal z pozice předsedy představenstva upisovatel korunových dluhopisů SOLANERA 2012 pan Žejdl.

39. Stejný den, kdy pan Žejdl uhradil pohledávku vzniklou úpisem dluhopisů, Solanera uhradila část jistoty ve výši 50,1 mil. Kč. Zbývající část jistoty ve výši 300 tis. Kč uhradila 21. 2. 2014. Solanera prostory dále podnajímala žalobkyni (Play games), ve které pan Žejdl působil jako místopředseda představenstva (do konce roku 2013). Ten byl také jedním z jejích akcionářů. Obdobně jako Solanera složila jistotu Queens Games, tak Queens Games složila jistotu ve výši 46 mil. Kč společnosti Queens Games EU. Smlouva mezi Solanera a žalobkyní (Play games) neobsahovala žádné ujednání o jistotě.

40. Na přelomu roku 2014 a 2015 uzavřely Solanera se žalobkyní a společností Power nové smlouvy o společnosti. Cílem těchto společností bylo sdružit se jako společníci za účelem zajištění provozování sázkových zařízení. Solanera jako společník udělila právo užívat pronajaté prostory k provozování sázkových her a společníci Play games a Power vložili do společnosti práva užívat sázková zařízení. Solanera se podílela na nabytém majetku, zisku a ztrátě ve výši 45 %, žalobkyně ve výši 30 % a společník Power ve výši 25 %. Později došlo ke sloučení žalobkyně se Solanera, v jehož důsledku Solanera zanikla a její jmění přešlo na žalobkyni. Stejně tak na žalobkyni přešly i původní daňové povinnosti Solanera. Soud vymazal Solanera z obchodního rejstříku 11. 9. 2017.

41. Dle žalobkyně daňové orgány z výše uvedených okolností učinily chybné závěry stran zneužití práva. Žalobkyně namítla, že nic nestandardního nevyplynulo ani z výpovědi paní Radky Hečkové (původně slečny Radky Vackové[1]), jednatelky a společnice Solanera v období od 17. 12. 2012 do 16. 9. 2013. S tím však soud nesouhlasí. Tato svědkyně uvedla, že Solaneru založila v prosinci 2012 za účelem nákupu nemovitostí. Její podnikatelský plán spočíval v nákupu nemovitosti, kterou pak měla pronajímat a se ziskem prodat. Paní Hečková uvedla: „*Podnikatelský plán jsem zpracovala já*“. Odpověď na otázku, od koho a v jaké výši si chtěla bývalá jednatelka Hečková půjčit finanční prostředky, již zapomněla. Stejně si nepamatovala, v jakých řádech se tyto finanční prostředky měly pohybovat. Uvedla, že protože z koupi nemovitosti sešlo, ani neoslovila nějakou konkrétní banku. Svědkyně si také již nevzpomněla, za jakým účelem Solanera emitovala dluhopisy SOLANERA 2012, proč zvolili jmenovitou hodnotu dluhopisů 1 Kč, ani kdo o této skutečnosti rozhodl, resp. kdo s ní přišel, kdo připravoval emisi dluhopisů, jestli se svědkyně

[1] Ta od 26. 10. 2011 do 16. 9. 2013 působila také jako členka představenstva společnosti QUEENS GAMES a.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v emisi dluhopisů osobně angažovala, jestli jí s emisí někdo pomáhal či jestli ji s někým konzultovala, jakým způsobem měla v úmyslu oslovit potenciální investory, jaké množství dluhopisů Solanera emitovala, ani jestli nakonec došlo k jejich upsání. Žalobkyně si také nepamatovala prakticky nic ohledně plánované koupě nemovitosti. Nevybavila si, jaký typ nemovitosti měla Solanera v úmyslu zakoupit (pouze uvedla, že to bylo někde v Libni), jak konkrétně na tuto nemovitost přišla, komu do té doby nemovitost patřila, ani okolnosti týkající se jednání o koupi nemovitosti.

42. Soud podotýká, že úlohou jednatele je obchodní vedení společnosti. Je krajně neobvyklé, aby tehdejší jednatel společnosti, a to ještě společnosti, kterou založil toliko za účelem nákupu a pronájmu nemovitosti, uvedl tak málo o vlastním fungování společnosti. Paní Hečková Solaneru založila za účelem nákupu nemovitostí, s myšlenkou na nákup nemovitosti přišla také ona, ale přitom neuvedla ani takový základ, jako o jaký typ nemovitosti se jednalo, jak na ni přišla, či jak probíhalo jednání o koupi a proč z koupě nemovitosti sešlo.

43. Stejně nepřesvědčivé byly odpovědi týkající se financování koupě nemovitosti. Soud opětovně zdůrazňuje, že sama jednatelka uvedla, že nákup nemovitosti byl její nápad, jednalo se o její byznys plán. Přitom nebyla alespoň v základních rysech schopna popsat ani to, jak chtěla koupi nemovitosti financovat. Uvedla, že si v první řadě chtěla půjčit od banky. Následně však uvedla, že protože z koupi nemovitosti sešlo, nepotřebovala oslovit žádnou konkrétní banku. Pokud skutečně chtěla koupit nemovitost, za tím účelem dokonce založila společnost Solanera a podepsala rezervační smlouvu, dalo se očekávat, že při nedostatku vlastního kapitálu zároveň bude u bank řešit možnosti financování této koupě. Žádný jiný způsob úhrady kupní ceny za nemovitost ostatně ani nezmínila. Stejně tak je s podivem, že jednatelka nevěděla prakticky nic o emisi dluhopisů SOLANERA 2012, a to o emisi dluhopisů, kterou sama podepsala. Solanera byla nově vzniklou společností, jednalo se o emisi dluhopisů v celkem značné hodnotě 50 mil. Kč, a přesto tehdejší jednatelka nedokázala ani říci, jakým způsobem oslovila potenciální investory či kolik dluhopisů emitovala.

44. Skutečnost, že se tehdejší jednatelka Hečková nevyjádřila k výše uvedeným okolnostem, nelze věrohodně vysvětlit ani tím, že mezi událostmi z let 2012 a 2013 a ústním jednáním v roce 2023 uběhla značná doba. Tím by šlo osvětlit některé detaily stran fungování Solanera, avšak ne natolik zásadní otázky, jako třeba jakým způsobem Solanera, jejímž jediným společníkem byla právě paní Hečková, plánovala financovat koupi nemovitosti. Z toho důvodu není příléhavým ani odkaz žalobkyně na rozsudek NSS z 19. 1. 2018, čj. 4 Afs 211/2017-34. V tomto rozsudku NSS uzavřel, že s ohledem na časový odstup výpovědí svědků od provádění stavebních prací je pochopitelné, že si svědci nepamatují přesné údaje o jednotlivých pracovnících na konkrétních stavbách (bod 25). Takto konkrétní informace žalovaný nepožadoval v nyní posuzovaném případě. Nadto Paní Hečková působila v pozici jediné společnice Solanera, která jako jednatelka byla odpovědna také za obchodní vedení nově vzniklé společnosti.

45. Soud souhlasí se závěrem daňových orgánů, že Solanera nemohla reálně plánovat koupi nemovitosti. Jediným důvodem stojícím za tvrzením o koupi nemovitosti tedy skutečně byla toliko snaha odůvodnit emisi dluhopisů SOLANERA 2012. Z ničeho nevyplývá, že by jednatelka ohledně financování oslovila banku. Jednak to sama uvedla, jednak žalovaný

správně podotkl, že vznik Solanera a podpis emisních podmínek dělily pouhé dva dny. Je krajně nepravděpodobné, aby jakákoliv banka takto rychle posoudila eventuální žádost o financování, nadto žádost subjektu, který teprve vznikl. Ani z jiných podkladů neplyne, že by Solanera chtěla financovat koupi nemovitosti prostřednictvím dluhopisů. Solanera aktivně nesháněla upisovatele dluhopisů tak, aby mohla zaplatit kupní cenu za nemovitost ve lhůtě, kterou předpokládala rezervační smlouva. Opak neuvedla ani bývalá jednatelka Solanera paní Hečková. Dluhopisy upsala až později v únoru 2014, tedy dávno po uplynutí lhůty dle rezervační smlouvy. Shrnuto, vedle vlastního tvrzení žalobkyně nic nenasvědčuje tomu, že Solanera projevila jakoukoliv snahu sehnat externí prostředky na zaplacení kupní ceny za nemovitost, kterou měla pořizovat na základě rezervační smlouvy. Dlužno dodat, že emise dluhopisů SOLANERA 2012 proběhla v samotném závěru období, v němž právní úprava vůbec připouštěla „zaokrouhlení“ úroků z korunových dluhopisů, a to 28. 12. 2012 (viz bod 30 tohoto rozsudku).

46. Žalobkyně namítla, že emise dluhopisů byla ekonomicky racionální, i pokud z koupě nemovitosti nakonec sešlo. Bez získání financí na kauce pro uzavření nájemních smluv s Queens Games v roce 2014 by nebylo možné uzavřít ani tyto nájemní smlouvy, ani následné podnájmy či smlouvy o společnosti, které měly přinést výrazně vyšší výnosy. Žalobkyně také nesouhlasila s tím, že by bylo jakkoli nestandardní, že Solanera nepožadovala kauci po žalobkyni (Play games), přestože ji sama (a dále i Queens Games vůči Queens Games EU) musela uhradit.

47. Soud s tím nesouhlasí. Pokud Solanera hradila kauci za nájem, bylo krajně nestandardní, že ji nepožadovala od svého podnájemníka (Play games). Tuto okolnost nelze při posouzení znaků zneužití práva pomíjet. Na tom nic nemění ani ekonomická racionalita spočívající v tvrzení o výnosnosti nájemního vztahu mezi Solanera a žalobkyní (podrobněji viz bod 53 a násl. níže).

48. Dále nutno poukázat na zjevná personální propojení společností, které vystupovaly jako obchodní partneři. Daňové orgány správně poukázaly na to, že transakce mezi žalobkyní (Play games) a Queens Games mohly tyto společnosti uzavřít i napřímo, tedy bez Solanera. Důležitou postavou z hlediska propojenosti společností byl pan Žejdl, tedy upisovatel dluhopisů SOLANERA 2012. Ten od 28. 6. 2011 do 21. 11. 2013 působil jako jednatel společnosti Queens Games EU, od 28. 6. 2011 do 8. 12. 2013 vystupoval jako její společník. Ve společnosti Queens Games zastával funkci předsedy (později člena) představenstva v období od 10. 5. 2007 až 10. 5. 2017 a na konci roku 2013 vlastnil všechny její akcie. V žalobkyni (Play games) působil jako místopředseda představenstva od 6. 10. 2010 do 31. 12. 2013 a zároveň držel akcie této společnosti od jejího vzniku 1. 10. 2010. Pro ilustraci soud poukazuje na schéma z napadeného rozhodnutí. Z něj je patrné, jak pan Žejdl „prostupoval“ jednotlivými články obchodního řetězce.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

49. Pan Žejdl však nebyl jedinou osobou, která dané společnosti propojovala. Paní Hečková působila jako jednatelka a společník Solanera od 17. 12. 2012 do 16. 9. 2013. Dne 19. 12. 2012, teprve dva dny po vzniku Solanera, podepsala první emisní podmínky SOLANERA 2012. Současně zasedala v představenstvu společnosti Queens Games v období 26. 10. 2011 až 16. 9. 2013. Pan Karel Prokeš zastával funkci jednatele a společníka v Solanera od 30. 12. 2013 do 14. 6. 2017. Dne 5. 3. 2014 podepsal upravené znění emisních podmínek SOLANERA 2012. Působil také v představenstvu Queens Games od 26. 10. 2011 do 16. 9. 2013 [k limitům personálního propojení srov. např. § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů, jímž se zdejší soud zabýval např. v rozsudku z 23. 7. 2025, čj. 14 Af 12/2023-101].

50. Tato personální propojenost shora identifikovaných společností byla podstatná pro úvahy o zneužití práva zejména proto, že se projevila v ekonomicky nestandartních transakcích. Pan Žejdl pokryl část úhrady ve výši 24,44 mil. Kč za dluhopisy SOLANERA 2012 penězi, které obdržel od společnosti Queens Games EU. Tato společnost mu zaplatila za zpětný odkup korunových dluhopisů Queens Games EU I. 2012 (30 mil. Kč) a Queens Games EU II. 2012 (20 mil. Kč). Podle své výpovědi tento zpětný odkup sám inicioval, protože potřeboval získat prostředky na další investici, a to právě na nákup dluhopisů SOLANERA 2012. Solanera následně tyto prostředky použila na složení jistoty za pronájem a podnájem nebytových prostor od Queens Games, za kterou jednal pan Žejdl jako předseda představenstva. Queens Games pak tuto jistotu ve výši 50,4 mil. Kč využila k úhradě jistoty společnosti Queens Games EU za pronájem ve výši 46 mil. Kč.

51. Z bankovních výpisů Queens Games EU a pana Žejdla dále vyplynulo, že 30. 1. 2014 tato společnost vyplatila panu Žejdlovi za zpětný odkup dluhopisů Queens Games EU I. a II. 2012 24,44 mil. Kč. Zbývající částku 25,6 mil. Kč doplatila 12. 3. 2014 v rámci platby ve výši 26,52 mil. Kč. Na tuto platbu použila prostředky, které obdržela 18. 2. 2014 od Queens Games jako splacení části jistoty ve výši 36 mil. Kč. Díky této posloupnosti převodů se panu Žejdlovi nakonec vrátila zpět i částka 26,5 mil. Kč, kterou investoval do úpisu dluhopisů SOLANERA 2012.

52. Jak zjistil již žalovaný, účast Solanera ve výše naznačeném řetězci byla skutečně nadbytečná. S ohledem na personální propojení společností musela Queens Games vědět o zájmu žalobkyně o pronájem prostor pro provozování hazardních her. Neexistuje racionální vysvětlení, proč tento pronájem realizovala přes prostředníka Solanera, jestliže by skutečně tímto cílem nebyla daňová optimalizace. Nadto soud také považuje za podstatné, že v rámci finančních transakcí a úpisu dluhopisů v praxi nedošlo k reálnému přísunu investice „zvenčí“, ale pouze k přesunu prostředků mezi personálně propojenými osobami. Tuto skutečnost vystihuje to, že Queens Games EU vyplatila panu Žejdlovi za zpětný odkup jejích

dluhopisů 30. 1. 2014 přibližně polovinu částky, kterou měla vyplatit. Pan Žejdl následně tyto finance použil na částečné financování nákupu dluhopisů SOLANERA 2012. Solanera pak tyto peníze použila na úhradu části jistoty Queens Games, ta poté na úhradu části jistoty Queens Games EU, a ta konečně tyto prostředky použila na doplacení zbylé částky panu Žejdlovi za její dluhopisy. Tento postup postrádá jakoukoliv ekonomickou opodstatněnost krom toho, že umožnil úpis dluhopisů SOLANERA 2012, skrz které jednak pan Žejdl mohl těžit z nezdaněných úroků (s ohledem na zaokrouhlování daně dolů u úroku z každého korunového dluhopisu), a pak použít tyto úroky jako daňově uznatelné výdaje Solanera (což je předmětem nyní řešeného případu).

53. Celý konstrukt zde popsaných operací sloužil především k tomu, aby skrz emisi dluhopisů umožnil nepřípustnou daňovou optimalizaci. Žalobkyně toto tvrzení nevyvrátila ani tím, že poukázala na ekonomické výsledky Solanera. Dle ní díky nájemním smlouvám mohla v roce 2014 dosáhnout zdanitelných výnosů z podnájmu nebytových prostor ve výši 395 tis. Kč měsíčně za jednu provozovnu. Tyto měsíční výnosy dle ní převyšovaly nájemné hrazené společnosti Queens Games o 12,86 %. Na racionalitu podnikatelského plánu poukazovala také za pomoci výše obratu v roce 2015, tedy v momentu, kdy Solanera uzavřela smlouvy o společnosti. Výnosy ze smluv o společnosti dosáhly 87 545 000 Kč, což výrazně převyšovalo obrat roku 2014 ve výši 52 980 000 Kč (výnosy z podnájmů). Zdůraznila, že zdanitelné výnosy v roce 2015 převyšovaly její náklady, tedy i náklady spojené s dluhovým financováním jistot. Žalobkyně proto v letech 2014 i 2015 vykázala zisk.

54. Co se týče výpočtu výnosů žalobkyně v roce 2014, dle žalovaného žalobkyně ignorovala úrokové náklady spojené s úpisem dluhopisů. Bez těchto prostředků by totiž Solanera nemohla uhradit jistotu za pronájem nebytových prostor, kterou po ní požadovala společnost Queens Games. Dle žalovaného i když Solanera v roce 2015 zvýšila obrat oproti roku 2014, zároveň výrazně narostly i její náklady – z 52,981 milionu Kč v roce 2014 na 87,186 milionu Kč v roce 2015. Ziskovost firmy tak stoupla jen minimálně, z 0,068 % na 0,411 %, tedy toliko o 0,343 %. Změna podnikatelského plánu tak přinesla mizivý či téměř žádný dopad na reálné zisky Solanera.

55. Výpočty, které provedl žalovaný, se soudu jeví jako správné. V důsledku podnikatelských aktivit spojených s pronájmem nebytových prostor či fúzí společností, které předtím mezi sebou obchodovaly, Solanera dosáhla jen nepatrný zisk. Soud považuje za podstatné, že příjmy Solanera plynuly od žalobkyně, tedy od společnosti, která mohla smlouvy o pronájmu/podnájmu uzavřít „napřímo“ s Queens Games, a která byla personálně propojena mj. se Solanera prostřednictvím osoby pana Žejdla. Fakticky tak došlo k tomu, že společnost, v níž pan Žejdl působil v představenstvu a jako akcionář, ekonomicky iracionálně platila Solanera, která pak vyplácela úroky z dluhopisů panu Žejdlovi. Žalobkyně v žalobě namítala, že pokud by Solanera neemitovala korunové dluhopisy a pokud by nesloužila jako určitý mezičlánek mezi žalobkyní a Queens Games, náklady na kauci by musela nést žalobkyně. Žalobkyně však tímto argumentem pouze nechtěně podtrhuje ekonomickou iracionalitu počínání Solanera. Ta by přeci – pokud by fungovala ekonomicky racionálně – na sebe altruisticky nebrala břímě značného zadlužení způsobeného emisí dluhopisů jen proto, aby toto zadlužení nemusela podstoupit jiná osoba (Play games). Jistě, teoreticky by se dalo uvažovat o tom, že právě byznysplán Solanera tkvěl v tom, že na sebe vezme určité riziko, že od žalobkyně nechtěla kauci, ale s ohledem na to

by musela podnajímat prostory za takovou částku, aby toto počínání dávalo ekonomicky smysl. Zvýšení míry ziskovosti z 0,068 % v roce 2014, jestliže se započítají i úrokové náklady, na 0,411 % v roce 2015 je natolik nepatrné, že z ekonomické hlediska nemůže vyvážit povinnost vyplatit částky odpovídající jmenovité hodnotě dluhopisů ve výši 50 mil. Kč v době jejich splatnosti. Na ekonomické iracionalitě těchto transakcí a určité „nadbytečnosti" Solanera pak nic nemění ani uzavření smlouvy o společnosti. Opět totiž platí, že není zřejmý ekonomický přínos Solanera pro toto „uskupení" společností, neboť ty si mohly prostory pronajímat od Queens Games napřímo bez účasti Solanera.

56. Na účelovost také správně upozornil žalovaný, pokud zjistil z pohybů na bankovním účtu Solanera, že společnost Power poslala v roce 2015 v návaznosti na smlouvu o společnosti finanční prostředky z podílu na videoloterijním terminálu v takové výši (59 mil. Kč), která přesně pokryla úhrady základního měsíčního nájemného placeného společnosti Queens Games v celkové výši 53 mil. Kč a úhradu úrokových nákladů panu Žejdlovi ve výši 6 mil. Kč. Pravidelné měsíční platby Power zasílala v roce 2015 vždy v den, kdy mělo dojít k úhradě nájemného Queens Games. Soud souhlasí s tím, že tato skutečnost pouze podtrhuje již shora uvedené indicie o účelovosti emise dluhopisů SOLANERA 2012.

57. Všechny okolnosti je třeba hodnotit v jejich vzájemné souvislosti. Dílčí aspekty jednotlivých případů nelze „uměle" izolovat, resp. vyvracet dílčí podezření a nejasnosti bez toho, aby daňový subjekt zpochybnil celkový obraz daný všemi zjištěními, které svědčí o zneužití práva. To se žalobkyni v této kauze nepodařilo. Jednotlivé daňovými orgány identifikované okolnosti jsou na sebe tak těsně navázány, že ani soud nepochybuje o jediném možném vysvětlení důvodu emise dluhopisů SOLANERA 2012. Na tom nic nemění zástupný argument o zvýšené ziskovosti společnosti Solanera.

58. Žalobkyně vytkla daňovým orgánům, že pokud shledaly zneužití práva, měly zohlednit situaci, jaká by existovala v případě, že by se plnění představující toto zneužití neuskutečnila (rozsudek SDEU z 21. 2. 2006, ve věci C-255/02, *Halifax*). Měly tedy při stanovení základu daně vyloučit příjmy z podnájmů, neboť bez emise dluhopisů by Solaneře nemohly vzniknout tyto příjmy.

59. Žalovaný správně upozornil, že rozsudek C-255/02, *Halifax*, se týkal zneužití práva v případě daně z přidané hodnoty. Obecné závěry rozsudku *Halifax* stran zneužití práva, resp. rozlišení na objektivní a subjektivní stránku tohoto zneužití platí i v případě přímých daní (např. rozsudek 22 Afs 137/2025, *LL HOLDING*, bod 34). Nelze ovšem přehlédnout, že „*vymezení účelu právní úpravy ve věcech přímých daní, a tím spíše úpravy uplatňování daňových nákladů, má oproti příkladům z judikatury Soudního dvora ve věci daní nepřímých (např. věci Halifax) určitá specifika*" (rozsudek NSS z 26. 4. 2022, čj. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, *K-T-V Domeana*, bod 35).

60. Především však soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobkyně (Solanera) zneužila právo až uplatněním úroků z korunových dluhopisů jako nákladu na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů. Ostatní skutečnosti (emise dluhopisů, pozice žalobkyně jako *de facto* zprostředkovatele při uzavření smluv atd.), byť mohly být ekonomicky neopodstatněné, samy o sobě ještě nepředstavovaly zneužití práva. I pokud by tedy měl být nastolen stav, jako by ke zneužití práva nedošlo, neznamená

to, že by daňové orgány měly z výpočtu daně vyloučit příjmy z podnájmů, které jako nájemné hradila žalobkyně (Play games) vůči společnosti Solanera.

61. Z výše uvedeného je dobře patrné, že Solanera svým postupem formálně splnila podmínky zákona o daních z příjmů, ale nenaplnila jeho účel (objektivní prvek). Za pomoci sofistikovaných podnikatelských ujednání uměle vytvořila podmínky za účelem získání neoprávněné daňové výhody (subjektivní prvek).

IV. Závěr a náklady řízení

62. Shora uvedené závěry se shodně uplatní na obě napadená rozhodnutí, tzn. ve vztahu k zdaňovacímu období 2014, i k 2015. Soud neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

63. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve sporech úspěšná a žalovanému nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, který o ní také rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 27. července 2026

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.